

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **H. H. D.,**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Opletalova 25, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2023, č. j. CPR-12140-3/ČJ-2023-930310-V248,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 2. 2023, č. j. KRPS-138555-78/ČJ-2022-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 4 roky. Žalovaný (vedle dílčí úpravy doby k vycestování, která není v projednávané věci relevantní) snížil dobu, po kterou nelze

žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 30 měsíců. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce předně namítl, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Uvedl, že správní orgány bez náležitého podkladu ve spisovém materiálu či v přímém rozporu s ním učinily svá skutková zjištění o povědomí žalobce o počátku běhu doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie a přiměřenosti zásahu do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně dále vycházel z nesprávných skutkových zjištění o odsouzení žalobce, jelikož ačkoliv bylo odsouzení žalobce před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně zahlazeno, k této skutečnosti přihlédl až žalovaný v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že spisový materiál neobsahuje potvrzení o doručení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2022. č. j. 1 Azs 290/2021-27, do datové schránky tehdejší zástupkyně žalobce, potvrzení vyrozumění žalobce jeho zástupkyní ani kopii výjezdního příkazu, vydaného žalobci po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalobce je nezbytné, aby na správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců byly kladeny obdobné požadavky jako na trestný čin dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgány by tedy měly dle žalobce prokázat, že si žalobce byl uložení správního vyhoštění vědom. Spisový materiál však žádné důkazy o naplnění subjektivní stránky neobsahuje.
3. Žalobce dále uvedl, že správní orgány neobjasnily, jaký faktický dopad bude mít výkon jejich rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na další fungování rodinného života, ale i hmotné zabezpečení nejen žalobce, ale rovněž jeho partnerky a zletilého syna. Jak partnerka, tak zletilý syn žalobce totiž v průběhu správního řízení potvrdili, že je s žalobcem poji blízké citové vazby, oba potvrdili, že žalobce dlouhodobě do země původu necestuje, nemá tam sociální ani ekonomické zázemí, jeho rodiče již zemřeli a co do výživy je žalobce závislý na své partnerce a zletilém synovi. Zletilý syn dále uvedl, že je pro něj přítomnost Jeho otce, obzvláště v tomto životním období, kdy hodlá založit vlastní rodinu, nezbytná a nepostradatelná, přičemž opětovné odloučení od jeho otce na předem nepředvídatelnou dobu by mohlo mít nevratné následky na jeho další život, psychiku a vývoj a výchovu jeho vlastních dětí. Dle žalobce rovněž není zřejmé, kde by se měl po návratu do země původu usídlit, když zde nevlastní žádnou nemovitost a nemá žádné společenské ani rodinné vazby. Rovněž uvedl, že dle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., nemůže požádat ani o zaměstnaneckou kartu.
4. Žalobce rovněž uvedl, že správní orgány nedostatečně zohlednily zahlázení odsouzení žalobce, vedení řádného života a proběhlou nápravu žalobce. Správní orgán I. stupně nepřihlédl k proběhlé nápravě žalobce, vedení řádného života v posledních letech a zahlázení všech jeho odsouzení. Žalobcovo poslední trestní odsouzení bylo přitom zahlazeno před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalobce se v posledních několika letech žádného dalšího protiprávního jednání ohrožujícího zájmy chráněné trestním právem nedopustil. Žalovaný pak sice (na rozdíl od správního orgánu 1. stupně) k nápravě žalobce a zahlázení odsouzení přihlédl, avšak nesprávně je zohlednil pouze v rámci posouzení přiměřenosti stanovené doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, nikoliv již v rámci přiměřenosti přijatého správního opatření jako takového. Navíc v řízení před žalovaným byly splněny zákonné podmínky a předpoklady pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k novému projednání, jelikož řízení před správním orgánem I. stupně bylo zatíženo závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, které

nemohly být odstraněny v odvolacím správním řízení z důvodu rozsahu, v němž bylo doplněno dokazování. Přistoupil-li žalovaný k pouhé změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zatížil tím vlastní rozhodnutí vadou nezákonnosti.

5. Žalobce dále namítl porušení práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v průběhu odvolacího řízení. Uvedl, že zatímco správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí kladl žalobci k tíži trestní odsouzení a o zahlázení odsouzení neměl povědomí, žalovaný již povědomí o zahlázení odsouzení žalobce měl, avšak vycházel z nesprávných skutkových zjištění, že k němu došlo po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný tak zjevně spisový materiál ve věci žalobce v průběhu odvolacího správního řízení rozšířil o další podklady, tedy výpis či opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, případně o usnesení o zahlázení odsouzení žalobce, aniž by však žalobci ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řád, ve znění pozdějších předpisů, dal možnost seznámit se s jím shromážděnými podklady a vyjádřit se k nim. Tím žalovaný zkrátil žalobce na jeho procesních právech a konsekventně zatížil odvolací správní řízení závažnou vadou, která je dle názoru žalobce důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
6. Žalobce dále namítl nedostatečné a nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života. Uvedl, že správní orgány v této věci soustředily svou pozornost výlučně na všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce (předchozí již zahlázená trestní odsouzení, údajná účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aktuální nemožnost řešení pobytové situace žalobce přímo z území České republiky) a již velmi málo pozornosti věnovaly tomu, jak významný nevratný dopad do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků by mohl mít výkon jejich rozhodnutí. Žalobce uvedl, že pobývá na území České republiky více než 30 let, vybudoval si zde rodinné vazby, narodil se zde jeho jediný (již zletilý) syn a trvale se zde usídlila jeho partnerka, s níž se stýká a sdílí společnou domácnost již 5 let. Syn žalobce v rámci svého výslechu uvedl, že je pro něj přítomnost jeho otce na území České republiky, obzvláště v tomto období, kdy hodlá založit vlastní rodinu, nezbytná, jelikož mu byl jeho otec vždy oporou. Shodně uvedla i partnerka žalobce, že si neumí představit, jak by dále udržovala partnerský vztah se svým druhem, pokud by musel vycestovat do země původu, když veškerý její i jeho život je již nerozlučně spjat s územím České republiky. Bylo tak zřejmé, že vycestování žalobce do země původu na předem nepředvídatelnou dobu může mít trvalé, nevratné následky v podobě zpřetrhání citových vazeb mezi partnery a synem a otcem a ztráty vybudovaného sociálního zázemí v České republice trvale usídleného cizince.
7. Žalobce rovněž namítl nedostatečné posouzení přiměřenosti doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie a nepřiměřenost stanovené doby k vycestování. Uvedl, že ačkoliv žalovaná s přihlédnutím k zahlázení trestního odsouzení a možnosti nápravy žalobce snížila dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie ze 4 let na dobu 30 měsíců, zjevně při jejím stanovení vycházela z nesprávného předpokladu o možnosti „snadné“ úpravy pobytového statusu žalobce po návratu do země státního občanství, nedostatečně zohlednila délku doby pobytu žalobce na území České republiky, blízké citové vazby syna i partnerky k žalobci, související intenzitu zásahu do jejich práv a absenci sociálního zázemí v zemi státního občanství. Žalobce dále uvedl, že mu není zřejmé, z jakého důvodu není právě v jeho věci, s přihlédnutím k mimořádné délce pobytu a významným rodinným vazbám na území České republiky, současně absenci jakýchkoliv vazeb a zázemí

v zemi původu možné stanovit dobu k vycestování z území členských států Evropské unie v maximální možné délce.

8. Žalovaný ve svém vyjádření zcela odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 29. 5. 2022 žalobce za přítomnosti tlumočníka a právního zástupce uvedl, že využívá svého práva k věci nevypovídat. Pouze zaslal vyjádření, které je převážně citací právních předpisů a judikatury. Je to především žalobce, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit, proč by mělo jeho právo na respektování soukromého a rodinného života převážet nad jinými zájmy a hledisky. Rovněž uvedl, že opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob je pouhou lustrací a s rozsudky byl žalobce seznámen při jejich vyhlášení. Žalovaný dále popsal aktuální situaci na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji.
9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalobce si předně dovoluje poukázat, že samotné odepření výpovědi z jeho strany, respektive to, že využil svého ústavním pořádkem daného práva nepovídat v rámci provedeného výsledku, by mu nemělo být v tomto typu řízení (řízení vedené z moci úřední, v němž má být hlavnímu účastníkovi řízení uložena povinnost a v němž je to právě správní orgán, kdo je povinen zjistit všechny skutkové okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, jemuž má být povinnost uložena) kladeno k tíži, a to obzvláště za situace, kdy žalobce tvrdil relevantní okolnosti svého soukromého a rodinného života v písemném vyjádření k provedenému výsledku, vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a velké množství informací o vedení rodinného života žalobcem pak poskytli jeho rodinní příslušníci, tedy partnerka a zletilý syn, v rámci provedeného výsledku. Žalovaný v duplice neuvedl nové skutečnosti nad rámec svého vyjádření k žalobě.
10. Při jednání před soudem dne 7. 8. 2023 setrval žalobce na svém procesním stanovisku. Žalovaný se z jednání omluvil, o odročení nežádal a bylo tak jednáno v jeho nepřítomnosti. Soud doplnil dokazování internetovými stránkami www.nssoud.cz – detailem dokumentu 1 Azs 290/2021-27. Z tohoto dokazování vyplynulo, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 1. 2022. Soud neprovedl důkaz usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 26. 1. 2023, sp. zn. 22 Nt 3/2023, jelikož o zaházení posledního odsouzení žalobce není mezi účastníky vůbec sporu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Poprvé byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob v době 28. 8. 1996 - 27. 8. 1997 na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Posledním povolením k pobytu (dlouhodobý pobyt za účelem podnikání) disponoval žalobce v době od 19. 12. 2007 do 18. 12. 2009. Dle opisu rejstříku trestů byl žalobce 4 x odsouzen za páčání trestné činnosti (v r. 1995, 1996, 2006 a naposledy v roce 2011). Dnem 5. 5. 2009 byl žalobce vzat do vazby a následně převeden do výkonu trestu odnětí svobody v trvání od 5. 5. 2009 do 29. 4. 2014. Dne 29. 4. 2014 byl žalobce

propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a dne 7. 5. 2014 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Tato žádost byla usnesením ze dne 16. 5. 2014, č. j. OAM-18967-5/DP-2014 zamítnuta, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Toto usnesení potvrdila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců Ministerstva vnitra, žalobu zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (č. j. 15 A 141/2015-63).

13. Druhé rozhodnutí ve věci správního vyhoštění bylo vydáno dne 15. 8. 2016 (vedené pod č. j. KRPK-10313385/ČJ-2015-190026-KV) na dobu 6 měsíců, které bylo potvrzeno jak odvolacím orgánem, tak i Krajským soudem v Plzni, následně i Nejvyšším správním soudem a rozhodnutí nabylo právní moci 12. 6. 2018. Dne 24. 6. 2018, kdy žalobci běžela doba k vycestování, podal žádost o mezinárodní ochranu. Dne 6. 11. 2018 byla jeho žádost zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem č. j. 13 Az 73/2018-39 ze dne 20. 7. 2021, který nabyl právní moci dne 30. 8. 2021. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který ji odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 13. 1. 2022, č. j. 1 Azs 290/2021-27, který nabyl právní moci dne 19. 1. 2022. Rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo tedy vykonatelným dne 19. 2. 2022. Dne 28. 5. 2022 byl žalobce kontrolován příslušníky Celní správy České republiky.
14. Dne 29. 5. 2022 podal žalobce vyjádření, ve kterém argumentoval, že by případné správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, přičemž argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Při výsledku samotném odmítl vypovídat.
15. Dne 27. 10. 2022 byl proveden výslech partnerky žalobce. Ve své výpovědi uvedla, že s žalobcem žije cca 6 let. Žalobce v současné době živí, a to z prostředků získaných pronájmem domu jejich rodičů ve Vietnamu. Uvedla, že si nedokáže představit, že by od žalobce byla na delší dobu odloučena.
16. Dne 9. 12. 2022 byl proveden výslech syna žalobce. Ve své výpovědi uvedl, že je ženatý a bydlí s manželkou a matkou v Chebu. Dále uvedl, že nepřítomnost jeho otce v období jeho dospívání na něj měla dopad z psychické stránky. Má před sebou další etapu svého života (založení rodiny) a chce, aby u toho jeho otec byl.
17. Dne 17. 2. 2023 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a kterým stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 4 roky. V odůvodnění uvedl, že bylo v řízení zcela jednoznačně zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR, aniž by k tomu disponoval potřebným oprávněním.
18. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Dne 18. 4. 2023 pořídil žalovaný opis z evidence rejstříku trestů žalobce, ve kterém je (oproti opisu pořízenému již správním orgánem I. stupně) uvedeno u posledního odsouzení zahlazení Obvodním soudem pro Prahu 9 pod sp. zn. 22 NT 3/2023 s datem 28. 3. 2023.
19. Dne 15. 5. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že přistoupil ke snížení doby zákazu vstupu mimo jiné vzhledem k zahlazení odsouzení.

Posouzení žaloby soudem

20. Úvodem soud předesílá, že žalobní námitky lze v zásadě rozdělit do 3 skupin – námitky proti důvodnosti samotného vyhoštění, námitky proti přiměřenosti vyhoštění a námitky proti souvisejícím lhůtám (době zákazu vstupu a lhůtě k vycestování). Mimo tento okruh pak leží námitka týkající se tvrzeného porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
21. Soud se předně zabýval námitkami směřujícími do samotného důvodu pro vyhoštění – tedy do maření předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce předně namítl, že správní spis neobsahuje doklad o doručení usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 290/2021-27 tehdejší zástupkyni žalobkyni. Tato námitka není důvodná. Taková doručenka se sice ve spise opravdu nenachází, soud však nevidí jediný důvod, proč by tam být měla – ostatně žalovaný touto doručenkou ani sám nedisponuje. Ve správním řízení nevyvstala žádná pochybnost o tom, že by snad Nejvyšší správní soud své usnesení řádně nedoručil a potřeba blíže se touto otázkou zabývat proto vůbec nevyvstala. V zájmu právní jistoty pak soud doplnil dokazování informacemi z webových stránek Nejvyššího správního soudu, které potvrzují nabytí právní moci (a tím i řádně doručení) uvedeného usnesení. Ostatně nelze přehlédnout, že žalobní bod je v zásadě pouze spekulativní – žalobce ani sám netvrdí, že by Nejvyšší správní soud předmětné usnesení jeho tehdejší zástupkyni nedoručil. Tato námitka není důvodná.
22. Z obdobného důvodu není důvodná ani námitka, že nebylo prokázáno, že by se žalobce o právní moci usnesení č. j. 1 Azs 290/2021-27 od své tehdejší zástupkyně dozvěděl. K tomu soud uvádí, že ze samotné podstaty institutu zastoupení vyplývá, že z doručení písemnosti zástupci lze předpokládat seznámení zastoupeného s uvedenou písemností. Uvedený předpoklad jistě není nevyvratitelný – lze si představit mimořádné okolnosti (např. smrt či hospitalizaci zástupce), pro kterou by předání informace mezi zástupcem a zastoupeným nebylo objektivně možné. Žalobce však v projednávané věci vůbec netvrdí, že by některá z těchto výjimečných okolností nastala, ba dokonce ani netvrdí, že by o ukončení řízení ve věci vedené pod sp. zn. 1 Azs 290/2021. Jeho námitky jsou tak i zde pouhou spekulací. K argumentaci žalobce o subjektivní stránce pak lze pouze uvést, že správní vyhoštění nepředstavuje svou povahou trest (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017, ze dne 25. 6. 2020, č. j. 3 Azs 331/2019-30, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, věc Maaouia proti Francii, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 4 Tz 11/2010), k analogické aplikaci norem trestního práva zde proto soud nevidí důvod.
23. Ve druhém okruhu žalobních námitek se žalobce vymezuje proti závěrům správních orgánů o přiměřenosti uložení správního vyhoštění. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců totiž rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
24. Soud úvodem pokládá za vhodné stručně zrekapitulovat, jaké skutečnosti vplynuly (či naopak nevplynuly) ze správního spisu. Žalobce pobývá v České republice velmi dlouhou dobu, více než 30 let. V této době byl celkem 4x soudně trestán, a to včetně odsouzení k nepodmíněnému trestu v délce trvání 7 let. V době vydání napadeného rozhodnutí byla všechna odsouzení již zahlazena. Žalobce na území ČR sdílí společnou domácnost se svou partnerkou, se kterou žije cca 6 let. Rovněž má na území republiky ženatého syna (ve věku 27 let). Žalobce nevykonává žádnou výdělečnou činnost, je živěn svou partnerkou, a to i příjmů z pronájmu její nemovitosti ve Vietnamu. Z výpovědi jeho partnerky a syna vplynulo, že si odjezd žalobce s České republiky nepřejí, z jejich výpovědí však nevplynula jediná skutečnost, která by svědčila o tom, že by odjezd žalobce do Vietnamu

měl pro ně představovat nějakou mimořádnou újmu. Partnerka žalobce je na něm finančně nezávislá, jeho syn žije v odlišné části ČR se svou ženou a matku a rovněž zjevně není na žalobci nijak závislý. Správní orgány správně upozornily na to, že kontakt s rodinnými příslušníky je možné provozovat i na dálku skrze prostředky elektronické komunikace. Rovněž soud nevidí žádný důvod, proč by žalobce měl být ve Vietnamu vystaven existenčním obtížím. Žalobce je dospělý člověk, který je jistě schopen získat prostředky obživy vlastní prací, přičemž ve Vietnamu k tomu bude mít lepší právní podmínky než v ČR, kde mu v získání zaměstnání brání absence odpovídajícího pobytového oprávnění. Navíc je třeba připomenout, že žalobce v současné době žije jeho partnerka a soud nevidí jediný důvod, proč by v tom nemohla pokračovat i v případě, kdy by žalobce pobýval mimo území ČR. Soud tak shrnuje, že přestože nucené vycestování žalobce je z povahy věci určitým zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života, soud nevidí žádný důvod se domnívat, že by se v projednávané věci jednalo o zásah s výrazně vyšší intenzitou, než je obvyklé. Žalobce ostatně ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly takové intenzitě, neuvedl – správní orgány provedly výsledek jeho nejbližších, jak žalobce navrhoval, z těchto výsledků však žádné skutečnosti svědčící pro závěr o nepřiměřenosti uloženého vyhoštění, nevyplynuly. Jiné důkazní návrhy přitom žalobce neuplatnil.

25. Soud dále pokládá za nutné zdůraznit další okolnosti významné pro posouzení přiměřenosti uložení správního vyhoštění. Především žalobce disponoval platným povolením k pobytu naposledy v roce 2009, tedy před cca 13 lety. Svůj partnerský život tedy již budoval na území ČR s plným vědomím rizika, že bude muset území ČR opustit, jelikož bude k pobytu oprávněn. Zároveň soud souhlasí se správními orgány, že žalobce si svůj pobyt „prodlužoval“ značně problematickým způsobem – podáním zcela účelové žádosti o mezinárodní ochranu, což ostatně konstatoval i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 20. 7. 2021, č. j. 13 Az 73/2018-39, bod 20). Skutečnost, že žalobce budoval svůj partnerský život v ČR za shora popsané situace, pak významně snižuje intenzitu zásahu do takto budovaného života ukončením pobytu žalobce na území ČR.
26. Soud tedy shrnuje, že správní orgány v projednávané věci zjistily dostatek informací, z nichž bylo možné posoudit, zda správní vyhoštění žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a tyto informace vyhodnotily zcela v souladu se zákonem.
27. Co se pak týče žalobcem naznačené nepřiměřenosti doby správního vyhoštění, nelze opomenout, že se jedná o záležitost správního uvážení, které by soud neměl nahrazovat. Případný zásah do diskrečního oprávnění správního orgánu by mohl v daném případě nastat pouze za předpokladu, že by správní orgán překročil zákonem stanovené meze svého uvážení, popř. ve smyslu libovůle v rozhodování dostatečně nezdůvodnil, proč byla doba trvání správního vyhoštění a souvisejícího znemožnění vstupu na území Evropské unie stanovena při horním hranici zákonného rozpětí (srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2021, č. j. 33 A 18/2021-29). V projednávané věci založil správní orgán I. stupně své rozhodnutí primárně na závažné trestné činnosti páchané žalobcem. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí změnil, a to na polovinu zákonné sazby, přičemž uvedl, že přihlédl k zahlazení i posledního odsouzení, přičemž poukázal na možnost postupu dle § 122 zákona o pobytu cizinců. Soud s tímto odůvodněním souhlasí. Přestože se jedná o odůvodnění poměrně strohé, soud konstatuje, že uložená doba zákazu pobytu se nachází zcela v mezích přípustného správního uvážení žalovaného, kdy na jedné straně se nachází závažná a dlouhodobá trestná činnost žalobce, na straně druhé pak vazby

žalobce vytvořené na území ČR. Výslednou dobu pak soud nepokládá za zjevně nepřiměřenou a k zásahu do správního uvážení žalovaného proto nevidí důvod.

28. Obdobně soud nevidí důvod jakkoliv zpochybňovat určenou dobu k vycestování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se jedná o dobu dostatečnou k vyřízení potřebných záležitostí na území ČR a k obstarání letenky, což žalobce v podané žalobě ani nijak nezpochybňuje – přitom právě k výše uvedenému (uspořádání záležitostí a zajištění vycestování) tato doba slouží. Soud přitom pokládá za obecně známou skutečnost, že letecké spojení mezi ČR a Vietnamem je dostatečně frekventované na to, aby ve 40 dnech bylo možné zajistit letenku.
29. Žalobce konečně namítá porušení práva seznámit se s podklady rozhodnutí v odvolacím řízení. Tato námitka není důvodná. Soud dává žalobci za pravdu potud, že žalovaný opatřil v odvolacím řízení aktualizovaný opis z evidence rejstříků trestů, který již obsahoval informaci o zahlázení odsouzení. Nicméně i pokud by v obecnosti bylo třeba pokládat tento opis za důkaz, s nímž by žalobce měl být seznámen, pak by jeho neseznámení s tímto opisem v projednávané věci nemohlo mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí – jednalo se o listinu, která svědčila žalobci a žalovaný jí v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem zohlednil – soud tedy nevidí žádný důvod, jak by neseznámení žalobce s touto listinou mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí – žalobce sám ostatně ani takový důvod neuvádí.
30. Závěrem soud uvádí, že se blíže nezabýval diskusí účastníků o možnosti žalobce získat (po vypršení doby zákazu pobytu) pobytové oprávnění, protože tuto diskusi pokládá za předčasnou. Především nelze v tuto chvíli předjímat, jaká pravidla budou pro „neprivilegovaná“ pobytová oprávnění platit za 2-3 roky. Zároveň nelze přehlédnout, že za tuto dobu může i rodinný stav žalobce doznat řady změn a závěr o tom, že mu v současnosti nesvědčí oprávnění k pobytu typu „sloučení rodiny“, jistě nemusí znamenat, že to tak bude i za několik let.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Změškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. srpna 2023

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce